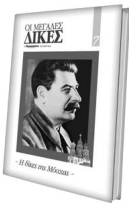

Η «Ελευθεροτυπία» στην υπηρεσία των σταλινικών πλαστογράφων της ιστορίας

Η «Ελευθεροτυπία» θεωρείται από πολλούς ως μια σοβαρή και αντικειμενική αστική εφημερίδα. Πρόσφατα, ωστόσο, οι εκδότες της φρόντισαν να διαψεύσουν, με τον πιο πανηγυρικό τρόπο, την απατηλή αυτή εντύπωση περί αντικειμενικότητας και σοβαρότητάς της.

Με πρόσχημα την «αντικειμενική» ιστορική ενημέρωση, οι κύριοι αυτοί, διάλεξαν να προβάλλουν ένα εμετικό αντιδραστικό κατασκεύασμα ως αφιέρωμα στις «Δίκες της Μόσχας». Στην πραγματικότητα ανέλαβαν, μαζί με τους σταλινικούς ψευδολόγους και συκοφάντες, να υπερασπίσουν και να αναμεταδώσουν τα αντεπαναστατικά εγκλήματα του Στάλιν και του σταλινισμού. Πράγμα που με κανέναν τρόπο δεν μπορεί να αποδοθεί σε κάποιο τυχαίο σφάλμα.

Τα γεγονότα που μεσολάβησαν, στο διάστημα των 75 χρόνων από τις σκηνοθετημένες δίκες της Μόσχας μέχρι σήμερα, έχουν πλήρως εκμηδενίσει όλες τις σταλινικές μυθοπλασίες και απάτες, με τις οποίες εξοντώθηκαν οι πιο στενοί συνεργάτες και ολόκληρο το κόμμα του Λένιν, το μπολσεβίκικο κόμμα της Οκτωβριανής σοσιαλιστικής επανάστασης. Και μόνο αποστεωμένες κομματικές κάστες και κάποια καθυστερημένα κοινωνικοπολιτικά, οπισθοδρομικά στρώματα εξακολουθούν να πιστεύουν ότι τα σταλινικά αντεπαναστατικά εγκλήματα ήταν δήθεν αναγκαίες επαναστατικές πράξεις.

Και ασφαλώς, οι εκδότες της «Ελευθεροτυπίας», καθόλου δεν αγνοούν την αλήθεια. Αυτοί, περισσότερο από κάθε άλλον, γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι ακαταμάχητες αποκαλύψεις του Λ. Τρότσκι και όλων των επαναστατών μαρξιστών έχουν απολύτως δικαιωθεί απ' όλες τις εξελίξεις. Μα το δικό τους το ενδιαφέρον είναι ίσα – ίσα η παραμόρφωση της επαναστατικής αλήθειας. Και γι' αυτό καταφεύγουν στην αναπαραγωγή σταλινικών πλαστογραφιών της ιστορίας.

Λ. Τρότσκι: Οι Δίκες της Μόσχας

Από την ομιλία του σε συγκέντρωση στον Ιππόδρομο της Ν.Υόρκης, Φεβρουάριο του 1937

«...Οι δίκες της Μόσχας είναι θεμελιωμένες στον παραλογισμό. Κατά την επίσημη εκδοχή, από το 1931 οι τροτσκιστές οργανώνουν μια τερατώδη συνωμοσία και όλοι κάνουν το

αντίθετο από ό,τι λένε, λες και πήραν διαταγή. Εκατοντάδες πρόσωπα έχουν μνηθεί στη συνωμοσία, μα μέσα σε τόσα χρόνια δεν θα παρουσιαστούν ανάμεσα τους ούτε διχογνωμίες, ούτε σχίσματα, ούτε καταγγελίες κι ακόμα ούτε ένα γράμμα δεν θα πέσει στα χέρια των αρχών – έως την ώρα των ομόφωνων ομολογιών! Τότε γίνεται ένα άλλο θαύμα: Άνθρωποι που προετοίμασαν τις δολοφονίες, τον πόλεμο, το διαμελισμό της ΕΣΣΔ, εγκληματίες πωρωμένοι, μετανιώνουν ξαφνικά τον Αύγουστο του 1936, κι αυτό όχι υπό το βάρος των αποδείξεων, γιατί δεν υπάρχουν αποδείξεις εναντίον τους, μα για λόγους μυστικοπάθειας που οι ψυχολόγοι υποκριτές χαρακτηρίζουν ιδιαίτερο γνώρισμα της “ρωσικής ψυχής”. Στοχαστείτε αυτό: χθες εκτροχιάζαν τρέινα, δηλητηρίαζαν εργάτες σ’ ένα ασύλληπτο νεύμα του Τρότσκι. Σήμερα, κυριευμένοι από το μίσος εναντίον του Τρότσκι, τον καθιστούν υπεύθυνο για τα εγκλήματά τους. Χτες δεν σκέφτονταν παρά πώς να σκοτώσουν τον Στάλιν. Σήμερα πλέκουν το εγκώμιο του. Βρισκόμαστε λοιπόν σε τρελοκομείο; Όχι, λένε οι κύριοι Ντιούραντι. Τρελοκομείο; Καθόλου. Η “ρωσική ψυχή”. Ψεύτες! Συκοφαντείτε τη ρωσική ψυχή! Συκοφαντείτε την ανθρωπίνη ψυχή!

Το ταυτόχρονο και το ομόφωνο στις ομολογίες δεν είναι εδώ η μόνη τερατώδεια. Η χειρότερη τερατώδεια είναι ότι με την ίδια τους ομολογία οι συνωμότες έκαναν στην πολιτική ακριβώς εκείνο που θα τους χαντάκωνε, εκείνο που είταν απόλυτα αναγκαίο στη διευθύνουσα φατρία. Μπροστά στο δικαστήριο λένε εκείνο που θα μπορούσαν να πουν οι πιο πειθήνιοι πράκτορες του Στάλιν. Άνθρωποι ομαλοί, υπακούοντας στη δική τους βούληση, δεν θα μπορούσαν ποτέ να φερθούν στην ανάκριση και μπροστά στους δικαστές, όπως φέρθηκαν ο Ζινόβιεφ, ο Κάμενεφ, ο Ράντεκ, ο Πιατάκοβ και άλλοι. Η πίστη στις πεποιθήσεις, το αίσθημα της πολιτικής τους αξιοπρέπειας, άλλα και μόνο το ένστικτο της αυτοσυντήρησης θα τους ανάγκαζε να υπερασπίσουν τον εαυτό τους, να υπερασπίσουν τα συμφέροντά τους, τη ζωή τους. Το μόνο λογικό ερώτημα μπορεί να τεθεί έτσι : “Ποιος έφερε αυτούς τους ανθρώπους σε κατάσταση όπου όλα τα φυσιολογικά αντανάκλαστα ατόνησαν και με ποια μέσα;”. Η νομική γνωρίζει μια πολύ απλή αρχή που δίνει το κλειδί σε πολλά μυστικά: *Is fecit cui prodest*, φάξε να βρεις ποιόν ωφελεί το έγκλημα. Ολόκληρη η στάση των κατηγορουμένων υπαγορεύεται όχι από τα συμφέροντά τους και τις ιδέες τους, μα από τα συμφέροντα των διευθυνόντων. Ψευτοσυνωμοσία, ομολογίες, δίκη θεατρική, εκτελέσεις εντελώς πραγματικές – ένα μόνο χέρι τα έκανε όλα αυτά. Ποιό; *Cui prodest*? Το χέρι του Στάλιν! Φτάνουν οι φλυαρίες, οι ψευτιές, οι αγυρτείες για τη ρωσική ψυχή! Είδαμε να δικάζονται όχι αγωνιστές, όχι συνωμότες, μα αντρείκελα στα χέρια της Γκε-Πε-Ου! Έπαιζαν ρόλους που είχαν μάθει από τα πριν. Αντικείμενο αυτών των επαίσχυντων παραστάσεων: να συντριβεί κάθε αντιπολίτευση, να δηλητηριαστεί στην ίδια την πηγή της κάθε κριτική σκέψη, να καθιερωθεί για πάντα το ολοκληρωτικό καθεστώς του Στάλιν...

...Οι δίκες της Μόσχας δεν ατιμάζουν την επανάσταση, γιατί είναι οι καρποί της αντίδρασης. Δεν ατιμάζουν την παλιά μπολσεβίκικη γενιά. Επιμαρτυρούν μόνο ότι οι μπολσεβίκοι είναι φτιαγμένοι από σάρκα και αίμα και δεν αντέχουν απεριόριστα μπροστά στην απειλή του θανάτου. Οι δίκες της Μόσχας ατιμάζουν το πολιτικό καθεστώς που τις

γέννησε: βοναπαρτισμός ασυνείδητος και ανενδοίαστος! Οι τουφεκισμένοι έπεσαν αναθεματίζοντάς τον.

Ας καθαριώνται όσοι θέλουν, με δάκρυα στα μάτια, το διστακτικό βάδισμα της Ιστορίας: δυο βήματα μπρος, ένα βήμα πίσω. Τα δάκρυα δεν χρησιμεύουν σε τίποτα. Σύμφωνα με τη ρήση του Σπινόζα πρέπει να καταλαβαίνουμε και όχι να γελάμε ή να κλαίμε. Ας προσπαθήσουμε να καταλάβουμε! Ποιοί είναι οι κυριότεροι κατηγορούμενοι; Παλιοί μπολσεβίκοι, οικοδόμοι του κόμματος, του σοβιετικού κράτους και του Κόκκινου Στρατού, της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Ποιός αγόρευε στο δικαστήριο εναντίον τους; Ο Βισίνσκι, αστός δικηγόρος, που μεταβαπίστηκε σε μενσεβίκο ύστερα από τη Φεβρουαριανή Επανάσταση του 1917 και συμφιλιώθηκε με τον μπολσεβικισμό ύστερα από τη στέρηση της νίκης. Ποιος έβριζε τους κατηγορούμενους από την «Πράβδα»; Ο Ζασλάβσκι, ο παλιός συνεργάτης της εφημερίδας των Τραπεζών της Πετρούπολης, ο Ζασλάβσκι που ο Λένιν στα άρθρα του χαρακτήριζε αμετάβλητα "αχρείο". Ο παλιός συντάκτης της «Πράβδα», ο παλιός μπολσεβίκος Μπουχάριν, έχει συλληφθεί. Σημερινός εμψυχωτής της «Πράβδα» είναι ο Μιχαήλ Κόλτσοβ, αστός χρονογράφος που πέρασε κοντά στους Λευκούς το πιο μεγάλο μέρος του Εμφυλίου Πολέμου. Ο Σοκόλνικοβ, μαχητής της Οκτωβριανής Επανάστασης και του Εμφυλίου Πολέμου, καταδικάστηκε ως προδότης. Ο Ρακόβσκι περιμένει να δικαστεί. Και οι δυο τους αντιπροσώπευσαν την ΕΣΣΔ στο Λονδίνο. Αντικαταστάθηκαν εκεί από το Μαΐσκι, δεξιό μενσεβίκο, που στον Εμφύλιο Πόλεμο ανήκε σε μια λευκή κυβέρνηση στην επικράτεια του Κολτσάκ. Ο Τρογιανόβσκι, πρεσβευτής στην Ουάσιγκτον, χαρακτηρίζει τους τροτσικιστές αντεπαναστάτες. Ο ίδιος, τα πρώτα χρόνια της Οκτωβριανής Επανάστασης, ανήκε στην Κεντρική Επιτροπή του μενσεβίκικου κόμματος και συμφιλιώθηκε με τους μπολσεβίκους μονάχα όταν αυτοί άρχιζαν να μοιράζουν επικερδείς θέσεις. Προτού γίνει πρεσβευτής, ο Σοκόλνικοβ ήταν ο επί των Οικονομικών Επίτροπος του Λαού. Αυτή τη θέση την κατέχει σήμερα ο Γκρίνκο, που στα 1917-1918 ήταν μέλος της Επιτροπής Κοινής Σωτηρίας των Λευκών που σχηματίστηκε για να πολεμήσει τα Σοβιέτ. Ο Γιόφε, πρώτος πρεσβευτής των Σοβιέτ στο Βερολίνο, υπήρξε ένας από τους καλύτερους σοβιετικούς διπλωμάτες. Αργότερα οι διωγμοί τον οδήγησαν στην αυτοκτονία. Ποιος πήρε τη θέση του στο Βερολίνο; Στην αρχή ένας μετανιωμένος αντιπολιτευόμενος, ο Κρεστίνσκι, έπειτα ο Χίντσουκ, παλιός μενσεβίκος, μέλος της αντεπαναστατικής Επιτροπής Κοινής Σωτηρίας και τέλος ο Σούριτζ, που πέρασε κι αυτός το 1917 από την άλλη μεριά του οδοφράγματος. Αυτές οι απαριθμήσεις θα μπορούσαν να επεκταθούν δίχως τέλος...»